

VALUES EDUCATION

“Επίλυση διαφορών: στο σχολείο”

Ref. 20831

ΕΠΙΛΥΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ: ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ref. 20831

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

- **30 ΚΑΡΤΕΣ** (εικόνες) 13,5 x 16,5 εκ. όπου διαδραματίζονται 7 ιστορίες + 2 κάρτες με ερωτηματικά (4 σχέδια ανά ιστορία, τα δύο τελευταία σχέδια της κάθε ιστορίας είναι δύο όψεων).
- **1 ONLINE AUDIO MP3** που περιέχει την αφήγηση **7 απλών ιστοριών με 2 πιθανές λύσεις (συνολικά 14 ιστορίες)**. Το AUDIO MP3 περιέχει επίσης τα κείμενα των ιστοριών και τις εικόνες με ασπρόμαυρα σχέδια για να τις χρωματίσουν τα παιδιά.
- **1 Οδηγό** χρήσης του AUDIO MP3
- **4 ξύλινες βάσεις**

ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ ΚΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΧΡΗΣΗΣ

Αποτελείται από **7 απλές ιστορίες** που αφηγούνται **δύο τρόπους επίλυσης διαφόρων προβλημάτων** και αναφέρουν τις συνέπειες που προκύπτουν μετά από τη λήψη μίας καλής ή μίας άσχημης απόφασης. Κάθε ιστορία αναπτύσσεται σε 4 κάρτες και οι 2 τελευταίες έχουν δύο όψεις όπου απεικονίζονται οι δύο πιθανές λύσεις.

1° Εξοικείωση με το υλικό:

Ενδεικνύται να διαβάσετε ή να ακούσετε τις ιστορίες και να εξοικειωθείτε με τις εικόνες πριν δουλέψετε με τα παιδιά.

2° Συγκεντρώστε τις κάρτες/εικόνες ανάλογα με το χρώμα του πλαισίου.

3° Επιλέξτε στο AUDIO MP3 μία πίστα/ιστορία και πάρτε τις κάρτες με το αντίστοιχο χρώμα πλαισίου (όπως απεικονίζεται στον επισυναπτόμενο οδηγό χρήσης του AUDIO MP3).

4° Ακούστε την ιστορία και βάλτε σε σειρά τις κάρτες. Παρατηρήστε ότι οι 2 τελευταίες κάρτες προσφέρουν δύο εναλλακτικές λύσεις.

5° Επαληθεύστε αν η σειρά είναι σωστή κοιτάζοντας την αρίθμηση των καρτών, και αν στις 2 τελευταίες κάρτες επιλέχτηκε η **σωστή εναλλακτική λύση** που αντιστοιχεί στην πίστα/ιστορία, όπως απεικονίζεται στον επισυναπτόμενο οδηγό χρήσης του AUDIO MP3.

Για να δουλέψετε με ένα γκρουπ παιδιών, ώστε όλα να μπορούν να βλέπουν σωστά τις εικόνες, συνιστάται να στηρίζετε τις κάρτες στις ξύλινες βάσεις που συμπεριλαμβάνονται.

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΗ ΗΛΙΚΙΑ

Από 3 ετών και άνω.

ΨΥΧΟΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

- Το παιδί μαθαίνει ότι οι αποφάσεις που λαμβάνει σε κάθε περίπτωση έχουν τις αντίστοιχες συνέπειες (καλές ή κακές), και ότι οι αποφάσεις μας συνεπάγονται μια ευθύνη.
- Ανάπτυξη ακουστικών δραστηριοτήτων.
- Εκμάθηση εννοιών χρόνου (πριν, μετά, έπειτα,...).
- Ανάπτυξη της αλληλουχίας του χρόνου με τη σωστή τοποθέτηση των σκηνών.
- Ενίσχυση και εμπλουτισμός της ομιλίας: δίνει το ερέθισμα στο παιδί για να μιλήσει και του επιτρέπει να ξεκινήσει τη γλωσσική δόμηση.
- Δίνει τη δυνατότητα εμπλουτισμού του βασικού λεξιλογίου.
- Διευκολύνει την εκμάθηση άλλων γλωσσών.

ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΩΝ

- Τοποθετείστε με τη σειρά επάνω στις ξύλινες βάσεις τα σχέδια μιας ιστορίας, με το σύμβολο «δυσανεστημένος» στα 2 τελευταία σχέδια και σκεπάστε αυτά τα δύο σχέδια με τις «κάρτες ερωτηματικά». **Ακούστε** προσεκτικά το παραμύθι και **ρωτήστε** τα παιδιά: «τι αποφάσισε να κάνει ή να πει ο πρωταγωνιστής του παραμυθιού;». Τότε σηκώστε την κάρτα με το ερωτηματικό του τρίτου σχεδίου και ρωτήστε τα: «τί πιστεύετε ότι συνέβη στη συνέχεια ως συνέπεια;», και σηκώστε την κάρτα ερωτηματικό του τελευταίου σχεδίου. Γυρίστε από την άλλη πλευρά τα δύο τελευταία σχέδια, σκεπάστε με την «κάρτα ερωτηματικό» το τρίτο σχέδιο, και παρατηρώντας το τελευταίο σχέδιο ρωτήστε τα παιδιά: «τί πιστεύετε ότι συνέβη για να έχει η ιστορία τέτοιο τέλος;». Τέλος, ακούστε την αντίστοιχη ιστορία με το σύμβολο «ευχαριστημένος» και σηκώστε την «κάρτα ερωτηματικό» του τρίτου σχεδίου.
- Έχοντας τα σχέδια ενός παραμυθιού επάνω στο τραπέζι και αφού το παιδί μάθει το παραμύθι, θα τοποθετεί με τη σειρά τα σχέδια χωρίς να χρειάζεται να ακούσει το παραμύθι.
- Έχοντας τα σχέδια του παραμυθιού τοποθετημένα στη σειρά επάνω στο τραπέζι, το παιδί θα αφηγηθεί και θα αναλύσει ό,τι συμβαίνει στο παραμύθι.

1. Η πιο όμορφη μπάλα του κόσμου

Ο Γιώργος δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του όταν άνοιξε το δώρο. Έτριψε τα μάτια του πολλές φορές και τσιμπήθηκε για να επαληθεύσει ότι δεν ονειρευόταν: επιτέλους του είχαν δωρίσει τη μπάλα που τόσο επιθυμούσε. Του τη είχαν δωρίσει οι παππούδες του για τα γενέθλιά του και τους αγκάλιασε τόσο δυνατά που παραλίγο να τους κόψει την ανάσα. Ο Γιώργος ήθελε τόσο πολύ να παίξει με τη μπάλα στο σχολείο, που ζήτησε από τους γονείς του να τον αφήσουν την επόμενη μέρα να την πάρει μαζί του. Οι γονείς του δίσταζαν στην ιδέα αλλά έβλεπαν το Γιώργο τόσο ενθουσιασμένο που στο τέλος τον άφησαν να την πάρει στο σχολείο.

Την επόμενη μέρα, στο διάλειμμα, τα παιδιά βγήκαν στο προαύλιο και ο Γιώργος έδειξε στους φίλους του την καινούρια του μπάλα. Έπαιξαν όλοι μαζί με τη μπάλα σε όλη τη διάρκεια του διαλείμματος. Αλλά του Δημήτρη, ενός φίλου του, του φάνηκε λίγος ο χρόνος του διαλείμματος και ήθελε να παίξει περισσότερο με τη μπάλα του Γιώργου.

☹ Όταν επέστρεψαν στην τάξη, η δασκάλα φώναξε τον Γιώργο να ανέβει στον πίνακα και να κάνει μερικές πράξεις πρόσθεσης. Ο Δημήτρης εκμεταλλεύτηκε τη στιγμή που ο Γιώργος σηκωνόταν και πήρε χωρίς την άδειά του τη μπάλα από το σακίδιο του φίλου του. Ο Δημήτρης σκέφτηκε ότι αν του τη ζήτηγε, δεν θα του την έδινε, έτσι και αποφάσισε να τη “δανειστεί” και να του την επιστρέψει την επόμενη μέρα.

Εκείνο το απόγευμα, ο Δημήτρης έπαιξε ασταμάτητα με τη μπάλα του Γιώργου. Ήταν χωρίς αμφιβολία η πιο ωραία μπάλα τους κόσμου! Οι γονείς του παραξενεύτηκαν που τον είδαν να παίζει με μία καινούρια μπάλα και τον ρώτησαν ποιανού ήταν. Ο Δημήτρης τους είπε ότι η μπάλα ήταν του Γιώργου. Τότε, ο πατέρας του τον κοίταξε στα μάτια και τον ρώτησε:

-Πήρες άδεια από τον Γιώργο για να φέρεις τη μπάλα στο σπίτι;

Ο Δημήτρης γνώριζε πάρα πολύ καλά αυτό το βλέμμα. Σε ένα τέτοιο βλέμμα κανείς δεν μπορούσε να πει ψέματα. Ο Δημήτρης έσκυψε το κεφάλι ντροπισμένος και του είπε ότι είχε πάρει το μπαλόνι χωρίς άδεια. Οι γονείς του Δημήτρη τον μάλωσαν αυστηρά και του είπαν να τηλεφωνήσει στον Γιώργο και να του ζητήσει συγγνώμη, γιατί ο καημένος ο Γιώργος θα ήταν πολύ στεναχωρημένος που είχε χάσει την καινούρια του μπάλα.

☺ Ο Δημήτρης ήξερε ότι ο Γιώργος ήταν γενναιοδωρος και καλός φίλος, και αποφάσισε να τον ρωτήσει αν μπορούσε να του δώσει τη μπάλα για να την πάρει στο σπίτι του αυτό το απόγευμα.

-Βεβαίως! –απάντησε ο Γιώργος- αλλά να μου τη φέρεις αύριο γιατί κι' εγώ θέλω να παίξω με τη μπάλα.

-Σ' ευχαριστώ πολύ Γιώργο, αύριο θα τη φέρω!

Εκείνο το απόγευμα ο Δημήτρης είπε στους γονείς του ότι ο φίλος του ο Γιώργος του είχε αφήσει τη μπάλα για να παίξει και ότι έπρεπε να του την επιστρέψει την επόμενη μέρα. Ο γονείς του Δημήτρη, για να ευχαριστήσουν τον Γιώργο για τη γενναιοδωρία του, αποφάσισαν να τον καλέσουν αυτό το σαββατοκύριακο στον κινηματογράφο.

2. Η πρώτη μέρα στην τσουλήθρα

Όπως κάθε πρωί, το κουδούνι που χτύπαγε για το διάλειμμα χτύπησε έντονα. Σε κλάσματα δευτερολέπτου, ένας σωρός από παιδιά κατέβαινε τις σκάλες από τις τάξεις στο προαύλιο. Οι δάσκαλοι τους έλεγαν να βγαίνουν πιο ήρεμα, αλλά ήταν αδύνατον να χαμηλώσουν τα γέλια και τις φωνές κατά τη διάρκεια του διαλείμματος.

Ο Γιάννης και οι φίλοι του βρίσκονταν ήδη στο προαύλιο παίζοντας σχοινάκι, όταν ο Γιάννης, που ήταν πολύ ξύπνιος, είδε κάτι που δεν ήταν συνηθισμένο. Ο Γιάννης κατάπие το σάλιο του και με έκφραση θαυμασμού είπε στους φίλους του:

-Είδατε την καινούρια τσουλήθρα;

Ο Γιάννης τους έδειξε μια τεράστια καινούρια τσουλήθρα που βρισκόταν ακριβώς στη μέση του προαυλίου. Δεν χρειάστηκε να πει τίποτε άλλο. Ο Γιάννης και οι φίλοι του έτρεξαν προς την τσουλήθρα. Ήταν όλοι τους πραγματικά ανυπόμονοι να ανέβουν και να τσουλήσουν στην τεράστια τσουλήθρα μέχρι κάτω. Εν τω μεταξύ, μερικά παιδιά από τη διπλανή τάξη ήδη περίμεναν ανυπόμονα στην ουρά για να ανέβουν δίπλα στη σκάλα της τσουλήθρας.

Όταν ο Γιάννης και οι φίλοι του έφτασαν στην τσουλήθρα, μπήκαν πρώτοι στην ουρά. Τότε δύο παιδιά που περίμεναν ν' ανεβούν, ενοχλήθηκαν και τους είπαν:

-Εεεε, εσείς!! Που πάτε, εμείς φθάσαμε πριν από εσάς.

Ίσως λόγω του ενθουσιασμού του, ο Γιάννης δεν είχε προσέξει ότι τα δύο παιδιά ήταν πριν από αυτούς στην ουρά για να ανεβούν στην τσουλήθρα.

☹ Ο Γιάννης και οι φίλοι του δεν μπορούσαν να περιμένουν, ήταν ανυπόμονοι να ανέβουν πρώτοι στην τσουλήθρα. Ο Γιάννης δεν δίστασε να ανοίξει το δρόμο με σπρωξίματα μέχρι να φτάσει στην πρώτη θέση.

Ένα κοριτσάκι είχε ήδη αρχίσει να ανεβαίνει τη σκάλα, όταν ο Γιάννης το έπιασε από το μπλουζάκι λέγοντας: "Άσε εμένα πρώτο!". Το κοριτσάκι, όταν το τράβηξε ο Γιάννης, έχασε την ισορροπία του και έπεσε στο έδαφος. Είναι γεγονός ότι ο Γιάννης φέρθηκε πολύ απότομα και το καημένο το κοριτσάκι έκλαιγε καθισμένο στο έδαφος.

Ευτυχώς, μία από τις δασκάλες είχε δει τη σκηνή και πλησίασε τον Γιάννη που ήταν πια έτοιμος να κατέβει τσουλώντας. Η δασκάλα μάλωσε έντονα τον Γιάννη και τον τιμώρησε να μην πλησιάσει την τσουλήθρα για μία εβδομάδα. Ο Γιάννης κατάλαβε ότι έπρεπε να είχε περιμένει τη σειρά του γιατί η τσουλήθρα ήταν για όλους.

☺ Αααα! – είπε ο Γιάννης- συγγνώμη. Και, ο Γιάννης και οι φίλοι του πήραν τη σειρά τους στην ουρά με τάξη.

Επιτέλους έφτασε η σειρά του. Ο Γιάννης ανέβηκε τη σκάλα μέχρι ψηλά στη αρχή της τσουλήθρας. Από εκεί ψηλά ο Γιάννης ένιωθε σαν να βρισκόταν στην κορυφή του πιο ψηλού βουνού. Έπειτα, κάθησε και πήρε φόρα. Η κάθοδος ήταν πολύ γρήγορη και ο Γιάννης γέλαγε κατενθουσιασμένος. Όταν έφτασε στο έδαφος, ο Γιάννης έτρεξε να πάρει σειρά πάλι, ήθελε να περάσει όλο το υπόλοιπο διάλειμμα διασκεδάζοντας στην τσουλήθρα.

3. Ένα πολύ άνετο κάθισμα

Του Νίκου του άρεσε πολύ να παίζει πιάνο, τόσο πολύ που όταν κάποιος τον ρώταγε τι ήθελε να γίνει όταν μεγαλώσει, εκείνος έλεγε ξεκάθαρα ότι ήθελε να γίνει ένας μεγάλος πιανίστας και να δίνει κονσέρτα στις μεγαλύτερες πόλεις του κόσμου.

Γι' αυτό κάθε Τρίτη και Πέμπτη, ο Νίκος είχε μάθημα πιάνου στο σπίτι της κυρίας Τίνας. Η καθηγήτρια έμενε αρκετά μακριά από το σπίτι του Νίκου, έτσι ο Νίκος πήγαινε μέχρι εκεί με το λεωφορείο.

Μία Τρίτη απόγευμα, όταν τελείωσε το μάθημα πιάνου, ο Νίκος πήγε στη στάση του λεωφορείου και το περίμενε να έρθει για να πάει σπίτι. Το λεωφορείο δεν άργησε να έρθει, ο Νίκος ανέβηκε, πλήρωσε το εισιτήριό του και κάθισε στο μοναδικό κάθισμα που ήταν κενό: "Πάλι καλά" –σκέφτηκε ο Νίκος- που εκείνο το απόγευμα αισθανόταν αρκετά κουρασμένος.

Στην επόμενη στάση, ανέβηκε ένας ηλικιωμένος κύριος με άσπρα γένια που μόλις μπορούσε να στηθεί στα πόδια του, και που στηριζόταν με τα δύο του χέρια σε ένα ξύλινο μπαστούνι. Όλα τα καθίσματα ήταν πιασμένα, και ο ηλικιωμένος κύριος αναγκάστηκε να μείνει όρθιος.

☹ Το λεωφορείο κουνιόταν πολύ και ο Νίκος σκέφτηκε ότι το πιο σωστό σ' αυτή την περίπτωση θα ήταν να δώσει το κάθισμά του στον ηλικιωμένο, αλλά ήταν τόσο κουρασμένος και καθόταν τόσο άνετα που σκέφτηκε: "Τι πειράζει! Σίγουρα αυτός ο κύριος θα κατέβει σύντομα". Έτσι ο Νίκος παρέμεινε καθισμένος, σαν να μην είχε δει τίποτα, ενώ ο καημένος ο ηλικιωμένος πιανόταν όπως μπορούσε καλύτερα για να μην πέσει.

Λίγο μετά, ο οδηγός φρενάρισε απότομα φτάνοντας στην επόμενη στάση. Ο ηλικιωμένος κύριος έχασε την ισορροπία του και το μπαστούνι του πετάχτηκε στον αέρα. Τι πέσιμο! Ο ηλικιωμένος είχε χτυπήσει και μία κυρία τον βοηθούσε να σηκωθεί.

Τότε ο Νίκος ένιωσε μεγάλη ντροπή, γιατί μπορούσε να είχε δώσει το κάθισμά του στον ηλικιωμένο. Τώρα ο καημένος πόναγε πολύ και ο Νίκος ήταν λυπημένος, έτσι υποσχέθηκε στον εαυτό του την επόμενη φορά να μην φερθεί τόσο εγωιστικά και να σκεφτεί και τους άλλους.

☺ Το λεωφορείο κουνιόταν πολύ και ο Νίκος σκέφτηκε ότι ο ηλικιωμένος μπορούσε να χάσει την ισορροπία του και να πέσει. Όπως γνώριζε καλά ο Νίκος, τα ηλικιωμένα άτομα έπρεπε να δέχονται ειδική μεταχείριση, γι' αυτό αποφάσισε να δώσει το κάθισμά του:

-Κύριε, καθίστε εδώ σας παρακαλώ, εγώ θα κατέβω σύντομα.

Ο ηλικιωμένος κύριος χαμογέλασε πλατιά και ο Νίκος σκέφτηκε ότι έμοιαζε πολύ στον Αϊ Βασίλη.

-Ευχαριστώ πολύ νεαρέ, απάντησε ο κύριος, είσαι πολύ ευγενικό παιδί.

Στο σπίτι, κατά τη διάρκεια του δείπνου ο Νίκος είπε στους γονείς του όλα όσα συνέβησαν στο σχολείο και στο μάθημα πιάνου. Όταν ο Νίκος τους είπε την ιστορία με τον ηλικιωμένο στο λεωφορείο, οι γονείς του χάρηκαν πολύ και γιόρτασαν την καλή του πράξη με ένα ιδιαίτερο γλυκό, μία τούρτα σοκολάτας! Ο Νίκος ένιωσε πολύ υπερήφανος για τη συμπεριφορά του εκείνο το απόγευμα.

4. Η ώρα του φαγητού

Του Δήμου του άρεσε να τρώει στο σχολείο γιατί έτσι πέρναγε περισσότερο χρόνο με τους φίλους του. Η τραπεζαρία του σχολείου ήταν τεράστια, πιο μεγάλη από εκείνη του σπιτιού του, ακόμα και πιο μεγάλη από την τραπεζαρία της φίλης του της Ντίνας, που είχε ένα σπίτι μεγάλο σαν παλάτι.

Όταν έφτασε η ώρα του φαγητού, τα παιδιά κάθισαν στα μακριά τραπέζια όπου τους περίμεναν τα πιάτα, τα ποτήρια, τα μαχαιροπήρουνα και οι χαρτοπετσέτες τέλεια τοποθετημένα.

Το πρόσωπο του Δήμου άλλαξε γρήγορα από μία έκφραση χαράς σε απογοήτευση μόλις είδε το φαγητό που σερβίριζαν: ψάρι με πατάτες. "Δεν είναι δυνατόν!" σκέφτηκε ο Δήμος, "πόσο απεχθάνομαι το ψάρι!". Από τα τόσα ωραία πράγματα που θα μπορούσαν να μαγειρέψουν, είχαν ετοιμάσει εκείνο που του άρεσε λιγότερο. Δεν μπορείτε να φανταστείτε το κατσούφιασμα του Δήμου όταν του σερβίρισαν το αχνιστό και θρεπτικό πιάτο «ψάρι με πατάτες».

Ούτε η Ντίνα χάρηκε ιδιαίτερα όταν είδε το ψάρι, γι' αυτό πρότεινε στο Δήμο να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία για να ανταλλάξουν συλλεκτικές κάρτες όπως έκαναν και στο διάλειμμα.

☹ Εκείνη τη στιγμή ο Δήμος δεν το σκέφτηκε καθόλου και έβγαλε από την τσέπη του τις κάρτες. Τα δύο παιδιά πέρασαν αρκετή ώρα ανταλλάζοντας κάρτες ενώ στα πιάτα τους το ψάρι με τις πατάτες κρύωνε. Ο Δήμος και η Ντίνα ήταν τόσο συγκεντρωμένοι στο παιχνίδι τους που δεν κατάλαβαν ότι η δασκάλα πλησίαζε κοντά τους. Η κυρία Κική, η δασκάλα, έβηξε ελαφρά: "χμ, χμ" τα δύο παιδιά σήκωσαν τα μάτια και η έκφραση στο πρόσωπο του Δήμου άλλαξε και πάλι, μόνο που τώρα είχε κοκκινίσει σαν ντομάτα.

Σύντομα τα υπόλοιπα παιδιά είχαν τελειώσει πια το φαγητό τους και μπορούσαν να βγουν έξω στο προαύλιο να παίξουν. Αλλά ο Δήμος και η Ντίνα ήταν αναγκασμένοι να μείνουν μόνοι τους στην τραπεζαρία για να τελειώσουν το ψάρι με τις πατάτες. Από το παράθυρο της τραπεζαρίας μπορούσαν να δουν τους συμμαθητές τους να γελούν και να παίζουν στο προαύλιο.

☺ Ο Δήμος τότε θυμήθηκε ότι μία φορά η δασκάλα τους είχε μιλήσει για το πόσο σημαντικό είναι το ψάρι στην διατροφή μας γιατί έχει πολλές πρωτεΐνες και βιταμίνες που είναι απαραίτητες για να μεγαλώνουν με υγεία και δύναμη. Έτσι, είπε στη Ντίνα ότι πρώτα έπρεπε να φάνε το ψάρι για να γίνουν μεγάλοι σαν τα αδέρφια τους.

Έτσι λοιπόν, ο Δήμος έβαλε την πρώτη μπουκιά στο στόμα του και, πράγματι, ήταν νόστιμο. Τι καλούς μάγειρες είχε το σχολείο! Αυτό που του φαινόταν ένα απαίσιο πιάτο τώρα ήταν κάτι το νόστιμο. "Νιαμ, νιαμ! Σιγά – σιγά και μασώντας καλά ο Δήμος τελείωσε το πιάτο.

Αφού έφαγαν τόσο καλά, ο Δήμος και η Ντίνα βγήκαν έξω στο προαύλιο για να παίξουν πριν αρχίσει πάλι το μάθημα. Τα δύο παιδιά τελείωσαν την ανταλλαγή καρτών και έκαναν λίγη κούνια. Όταν γύρισαν στην τάξη, η δασκάλα τους συγχάρηκε για την καλή τους συμπεριφορά στην τραπεζαρία. Τους είπε επίσης ότι την επόμενη ημέρα θα μαγειρέυαν μακαρονάδα με σάλτσα ντομάτας και τυρί, που ήταν το αγαπημένο φαγητό του Δήμου.

5. Τι τρομάρα!

Όταν η Ευγενία ήταν μικρή, οι γονείς της πάντα της έλεγαν ότι πρέπει να διασχίζει τους δρόμους από τις διαβάσεις των πεζών και αν υπήρχε φανάρι για πεζούς, τότε για να περάσει έπρεπε να περιμένει μέχρι να ανάψει πράσινο. Τώρα η Ευγενία ήταν λίγο μεγαλύτερη και την άφηναν να πηγαίνει μόνη της στο σχολείο επειδή ήταν πολύ κοντά στο σπίτι της. Η Ευγενία ήταν πολύ χαρούμενη και υπερήφανη που οι γονείς της είχαν εμπιστοσύνη να πηγαίνει μόνη της στο σχολείο. Την πρώτη μέρα, μετά από το πρωινό, πηγαίνοντας προς το σχολείο, πέρασε μπροστά από τη βιτρίνα ενός καταστήματος με παιχνίδια και χάζεψε λίγο με τα παιχνίδια. Η Ευγενία παρέμεινε για λίγα λεπτά κοιτάζοντας τη βιτρίνα. Ξαφνικά, κοίταξε το ρολόι της, είχε μόνο τρία λεπτά για να φτάσει στο σχολείο πριν αρχίσει το μάθημα, και αν δεν βιαζόταν, δεν θα έφτανε στο σχολείο στην ώρα της.

Η Ευγενία βάδισε λίγο πιο γρήγορα γιατί δεν ήθελε να αργήσει. Η διάβαση των πεζών από όπου έπρεπε να περάσει ήταν στο τέλος του δρόμου και το κουδούνι του σχολείου ήταν έτοιμο να χτυπήσει. Επειδή δεν περνούσαν αυτοκίνητα, η Ευγενία σκέφτηκε ότι αν διέσχιζε τον δρόμο από εκεί ακριβώς, δεν θα έφτανε αργά στο σχολείο.

☹ Η Ευγενία δεν δίστασε ούτε λεπτό, και αποφάσισε να περάσει από την μέση του δρόμου για να μην φτάσει αργά στο μάθημα. Η Ευγενία κοίταξε και στις δύο κατευθύνσεις του δρόμου, δεν είδε να έρχεται κάποιο αυτοκίνητο και αποφάσισε να περάσει. Ξαφνικά, τρώμαξε όταν είδε πως ένα αυτοκίνητο φρενάρηζε απότομα σε απόσταση λίγων μέτρων. Η Ευγενία δεν μπορούσε να εξηγήσει από που είχε βγει το αυτοκίνητο, την είχε πιάσει εντελώς στα πράσα και την είχε κάνει να πεθάνει από τον τρόμο της. Όσο και να προσπαθούσε να θυμηθεί, ποτέ δεν είχε τρώμαξει τόσο πολύ στη ζωή της. Η Ευγενία είχε μείνει ακίνητη από το σοκ. Ο οδηγός έβγαλε το κεφάλι του από το παράθυρο και τη μάλωσε αυστηρά. Μία ευγενική γειτόνισσα συνόδεψε την Ευγενία, που είχε μουγγαθεί, μέχρι το σχολείο.

Και σαν να μην έφτανε η τρομάρα που πέρασε, ούτε καν της χρησίμευσε σε τίποτα το να περάσει έτσι από τη μέση του δρόμου, γιατί με όλη τη φασαρία, η Ευγενία έφτασε αργά στο μάθημα και άκουσε και την κατσάδα της δασκάλας, που υπενθύμισε σε όλα τα παιδιά το πόσο σημαντικό είναι να διασχίζουν τους δρόμους από τις διαβάσεις των πεζών.

Η Ευγενία είχε μάθει το μάθημα, και δεν θα ξαναπέρναγε από τη μέση του δρόμου ακόμα και αν βιαζόταν πολύ.

☺ Όμως το ξανασκέφτηκε καλύτερα και έτρεξε όλη τη διαδρομή από το πεζοδρόμιο μέχρι να φτάσει στη διάβαση των πεζών. Εκείνη τη στιγμή το φανάρι άναψε πράσινο. Η Ευγενία πέρασε ξαλαφρωμένη και τα αυτοκίνητα σταμάτησαν για να περάσει. Όταν η Ευγενία έμπαινε από την πόρτα του σχολείου σκέφτηκε: Πάλι καλά! Τώρα μόλις χτύπαγε το κουδούνι! Η Ευγενία ήταν χαρούμενη και ικανοποιημένη που είχε φτάσει στην ώρα της και είχε διασχίσει τον δρόμο από το κατάλληλο σημείο, τη διάβαση των πεζών. Τώρα όμως ήξερε ότι αν την επόμενη ημέρα ήθελε να σταματήσει στη βιτρίνα με τα παιχνίδια, έπρεπε να φύγει από το σπίτι λίγο νωρίτερα.

6. Η Σοφία και ο μέγας δεινόσαυρος

Η σημερινή Τρίτη δεν ήταν μία οποιαδήποτε μέρα στο σχολείο. Ήταν η ημέρα που η Σοφία και οι συμμαθητές της θα πήγαιναν εκδρομή στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας. Η δασκάλα τους είχε μιλήσει στην τάξη για όλα τα ενδιαφέροντα και περίεργα πράγματα που θα έβλεπαν εκεί. Η Σοφία ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για τους δεινόσαυρους και ήξερε ότι θα διασκέδαζε στο μουσείο περισσότερο από όλους. Εκείνη την ημέρα ήταν τόσο χαρούμενη που αποφάσισε να βάλει ένα μπλε φιόγκο στα μαλλιά της.

Η δασκάλα και τα παιδιά έφτασαν με το λεωφορείο και τώρα βρίσκονταν στην πόρτα του μουσείου μπαίνοντας με τη σειρά. Ήταν ένα παλιό και τεράστιο κτίριο. Τα παιδιά ήταν πολύ χαρούμενα και ανυπόμονα να δουν τι τα περίμενε στο εσωτερικό.

Μόλις μπήκαν, βρέθηκαν σε μία τεράστια σάλα με πολύ υψηλό ταβάνι. Στο κέντρο, υπήρχε μία γιγαντιαία αναπαράσταση του σκελετού ενός δεινόσαυρου που έπιανε όλο το χώρο. Η Σοφία ήξερε ότι επρόκειτο για ένα τυραννόσαυρο, τον πιο άγριο δεινόσαυρο που είχε υπάρξει στη Γη. Όλα τα παιδιά είχαν μείνει έκπληκτα παρατηρώντας τον αλλά η Σοφία ήταν ειδικά αποσβολωμένη. Μερικά παιδιά είπαν ότι αυτοί οι τεράστιοι κυνόδοντες τα φόβιζαν λίγο, αν και η Σοφία ήταν κατενθουσιασμένη. Μετά από λίγο, η δασκάλα φώναξε όλα τα παιδιά για να περάσουν στην σάλα προβολών.

☹ Η Σοφία έτρεξε μόλις άκουσε τη δασκάλα να τα φωνάζει. Η ομάδα των παιδιών μπήκε στην σάλα προβολών που ήταν σαν μία αίθουσα κινηματογράφου, όμως λίγο πιο μικρή. Η Σοφία έμεινε έκπληκτη όταν είδε ότι επρόκειτο για ένα ντοκιμαντέρ σχετικά με τους δεινόσαυρους που ζούσαν στη Γη εδώ και πολλά εκατομμύρια χρόνια. Η Σοφία διασκέδασε τόσο πολύ που ο χρόνος πέρασε στο άψε σβήσε.

Αργότερα η Σοφία και οι συμμαθητές της συνέχισαν την επίσκεψη στο μουσείο. Υπήρχαν πολλά περίεργα πράγματα να δουν, και μόνο ένα πρωινό ήταν λίγος χρόνος για να το απολαύσουν πλήρως. Η Σοφία σκέφτηκε να ζητήσει από τους γονείς της να επισκεφθούν μία άλλη μέρα το μουσείο για να δει όλες τις λεπτομέρειες.

Είχαν περάσει ένα φανταστικό πρωινό. Όταν έφευγαν, ο φύλακας χάρισε στο κάθε παιδί από ένα μπαλόνι σε σχήμα δεινόσαυρου. Τι ωραίο που ήταν!

☺ Η Σοφία προτίμησε να μείνει για να απολαύσει ακόμα πιο πολύ τον δεινόσαυρο από το να δει το βαρετό ντοκιμαντέρ όπως εκείνα που έβλεπε ο πατέρας της στην τηλεόραση. Ανυπόκουσε, λοιπόν, τη δασκάλα και κρύφτηκε πίσω από μία από τις τεράστιες κολώνες της αίθουσας ενώ οι συμμαθητές της και η δασκάλα κατευθύνονταν στην άλλη αίθουσα.

Μετά από λίγο, η Σοφία είχε κουραστεί να παρατηρεί τον τυραννόσαυρο και αποφάσισε να πάει με τους συμμαθητές της. Έτρεξε στη διπλανή αίθουσα αλλά εκεί δεν υπήρχε ίχνος των φίλων της. Διέσχισε όλο το μουσείο ψάχνοντας την σάλα προβολών και χάθηκε ανάμεσα σε τόσες αίθουσες και διαδρόμους. Η Σοφία ήταν τρομαγμένη και αντιλήφθηκε ότι το μόνο που έκανε είναι να κάνει βόλτες χωρίς να βρει κανέναν. Έπρεπε να το αναγνωρίσει, είχε χαθεί τελείως γιατί δεν υπάκουσε τη δασκάλα της. Ο φύλακας του μουσείου τη βρήκε να κλαίει καθισμένη σε μία γωνία. Τη συνόδευσε μέχρι εκεί που ήταν η ομάδα με τη δασκάλα, η οποία είχε ανησυχήσει. Εκτός από το ότι η Σοφία τα είχε περάσει άσχημα, έμεινε άφωνη όταν οι συμμαθητές της της είπαν ότι το ντοκιμαντέρ που είχαν δει είχε σχέση με τους δεινόσαυρους και ότι είχε χάσει υπέροχες σκηνές. Πόσο θύμωσε που το είχε χάσει! Η Σοφία δεν έπρεπε να είχε αναπακούσει τη δασκάλα της.

7. Ο διαγωνισμός ζωγραφικής

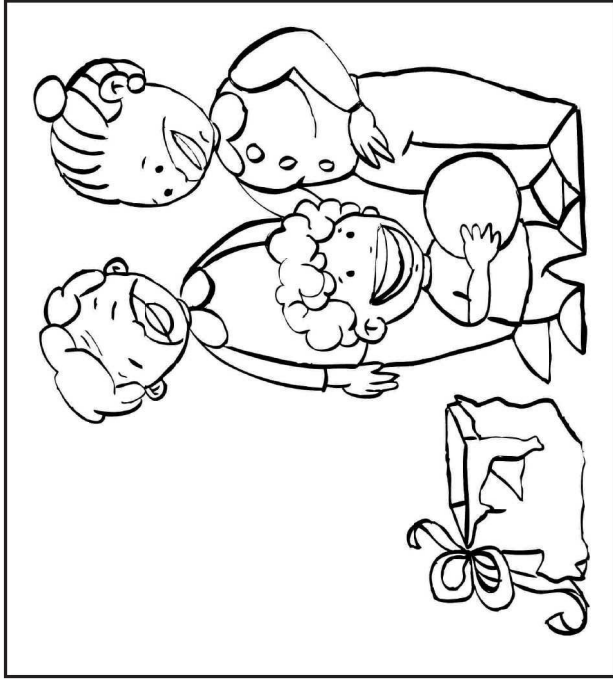
Η δασκάλα είχε μία θαυμάσια ιδέα για τη γιορτή του σχολείου: να διοργανώσει ένα διαγωνισμό ζωγραφικής στον οποίον θα λάβαιναν μέρος όλοι οι μαθητές. Οι δάσκαλοι θα βράβευαν το πιο ωραίο έργο με ένα βαλιτσάκι με ακουαρέλες και μία συλλογή παραμυθιών.

Η ιδέα άρεσε στην Κατερίνα και στην Ελένη γιατί και στις δύο φίλες άρεσε πολύ να ζωγραφίζουν. Η δασκάλα έδωσε από ένα λευκό φύλλο και ένα πινέλο στον κάθε μαθητή και έβαλε τα δοχεία με όλα τα χρώματα στη μέση ενός μεγάλου τραπεζιού όπου κάθισαν όλα τα παιδιά. Η Κατερίνα ήθελε να ζωγραφίσει ένα δάσος με πολλά ζώα και με παιδιά που έπαιζαν. Η Ελένη προτιμούσε να ζωγραφίσει ένα διαστημόπλοιο που πέταγε μέσα στο γαλαξία. Τα δύο κορίτσια δούλευαν πολύ για τα τελειοποιήσουν τα σχέδιά τους όταν ξαφνικά συνέβη κάτι καταστροφικό. Η Ελένη απλώνοντας το χέρι της για να πάρει το κόκκινο χρώμα, το δοχείο γλίστρησε από τα χέρια της και έπεσε πάνω στο φύλλο της. Μέσα σε δευτερόλεπτα όλο το κόκκινο χρώμα είχε χυθεί πάνω στο φύλλο της. Η Ελένη λυπήθηκε πολύ και κυρίως όταν η δασκάλα της είπε ότι δεν υπήρχαν άλλα λευκά φύλλα.

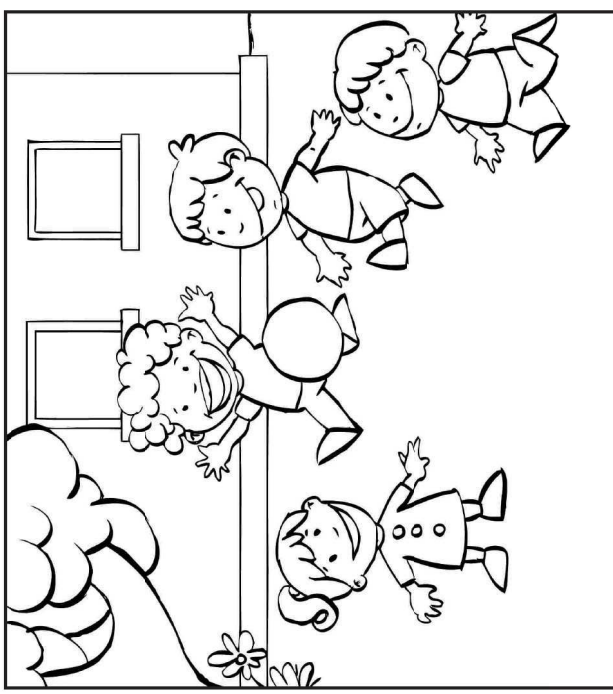
☹ Η Κατερίνα, όταν είδε τι συνέβη, αμέσως σκέφτηκε ότι τώρα που η φίλη της είχε καταστρέψει κατά λάθος το σχέδιό της, θα της ήταν πιο εύκολο να κερδίσει το βραβείο του διαγωνισμού. Η Κατερίνα ήταν πολύ χαρούμενη τελειώνοντας το σχέδιό της ενώ η συμμαθήτριά της έκλαιγε απαρηγόρητη. Η Ελένη της πρότεινε να μοιραστούν το φύλλο και να κάνουν ένα σχέδιο μαζί και οι δύο, αλλά η Κατερίνα αρνήθηκε και επιπλέον της είπε ότι την επόμενη φορά θα έπρεπε να είναι πιο προσεκτική. Η Ελένη δεν μπορούσε να πιστέψει ότι η φίλη της της συμπεριφερόταν με τέτοιο τρόπο, και σε μία στιγμή θυμού έχυσε το βάζο με το κίτρινο χρώμα επάνω της. Όχι μόνο καταστράφηκε όλο το φύλλο της Κατερίνας αλλά λερώθηκαν και τα ρούχα της. Η Κατερίνα είχε βαφτεί κίτρινη από το κεφάλι μέχρι τα πόδια και μερικά παιδιά την κορόιδεψαν λέγοντάς της ότι έμοιαζε με λεμόνι. Άσε που και η δασκάλα θύμωσε πολύ σοβαρά και με τις δύο. Η Κατερίνα ένιωσε άσχημα γι' αυτό που είχε συμβεί και κατάλαβε ότι είχε συμπεριφερθεί άσχημα στη φίλη της. Είχε φερθεί πολύ εγωιστικά και καθόλου σωστά στη συμμαθήτριά της και δεν έπρεπε να είχε εκμεταλλευτεί το ατύχημα της φίλης της.

☺ Η Κατερίνα στενοχωρήθηκε πάρα πολύ που καταστράφηκε το σχέδιο της φίλης της της Ελένης γιατί ήταν πράγματι πολύ ωραίο. Έτσι της πρότεινε μία ιδέα: να μοιραστούν το φύλλο και να κάνουν ένα μεγάλο σχέδιο και οι δύο μαζί! Η Ελένη σκούπισε τα δάκρυά της και χάρηκε. Οι δύο νεαρές καλλιτέχνιδες ένωσαν το ταλέντο τους και ζωγράρισαν έναν πίνακα που απεικόνιζε ένα μεγάλο διαστημόπλοιο να προσγειώνεται στο δάσος μπροστά στα έκπληκτα βλέμματα των ζώων που ζούσαν εκεί. Η δασκάλα σκέφτηκε ότι ήταν ένα πολύ πρωτότυπο σχέδιο και συγχάρηκε την Κατερίνα που είχε συμπεριφερθεί τόσο καλά στη συμμαθήτριά της.

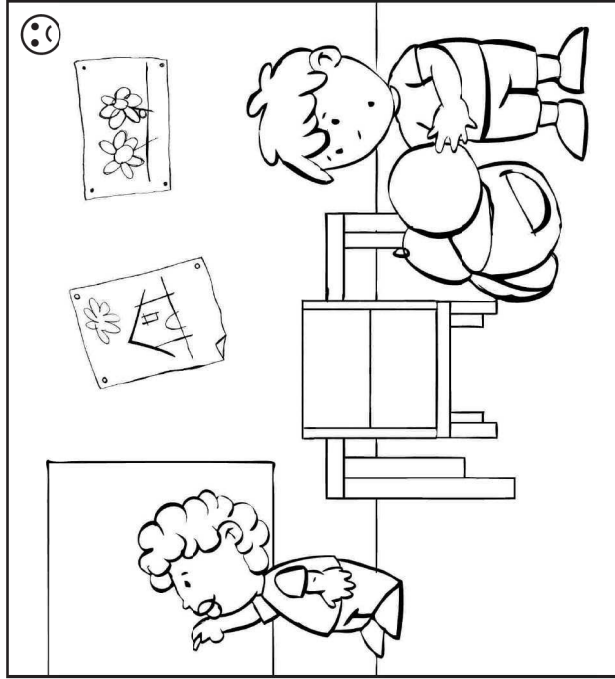
Στο τέλος, κέρδισε το διαγωνισμό ένα άλλος συμμαθητής τους γιατί οι κανονισμοί επέτρεπαν τη συμμετοχή μόνο ενός μαθητή ανά σχέδιο. Η Κατερίνα και η Ελένη τα πέρασαν τόσο ωραία μαζί ζωγραφίζοντας τον θαυμάσιο αυτόν πίνακα, που δεν τις πείραξε που το σχέδιό τους δεν έλαβε μέρος στο διαγωνισμό. Και οι δύο τους χειροκρότησαν με ενθουσιασμό τον συμμαθητή τους που κέρδισε.

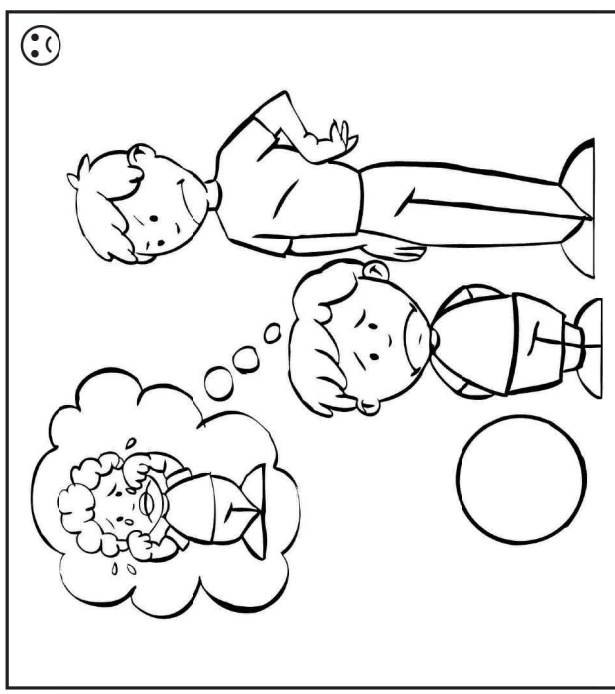
1

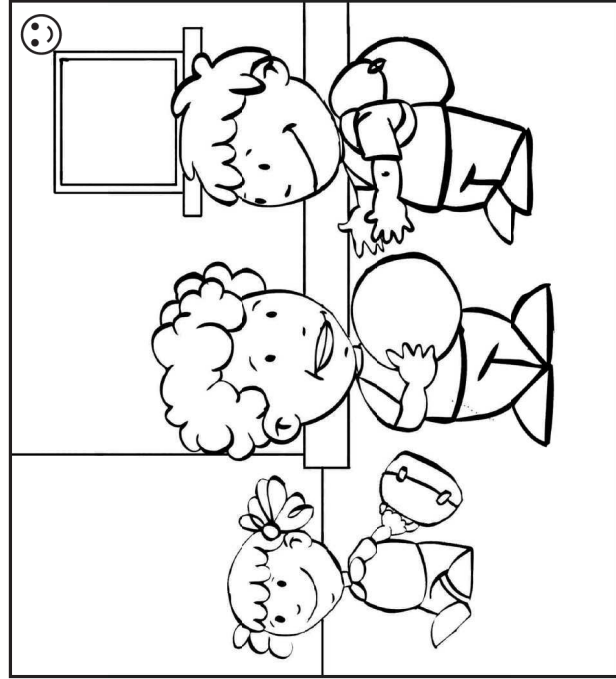
2

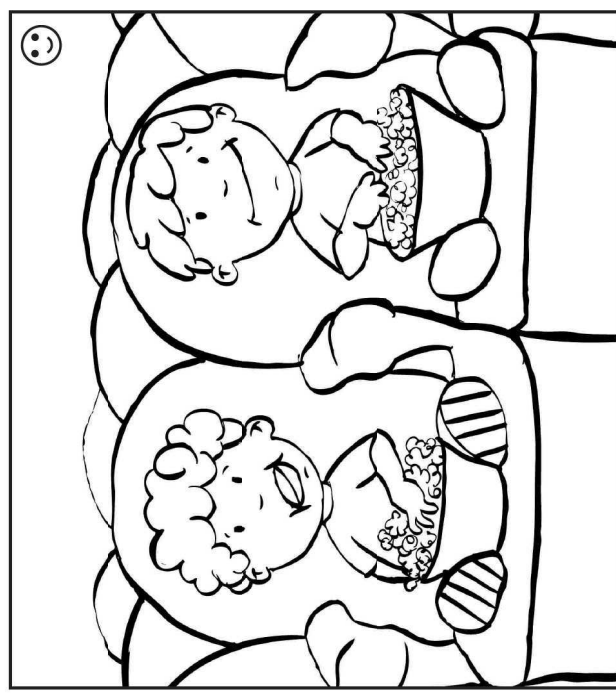
3

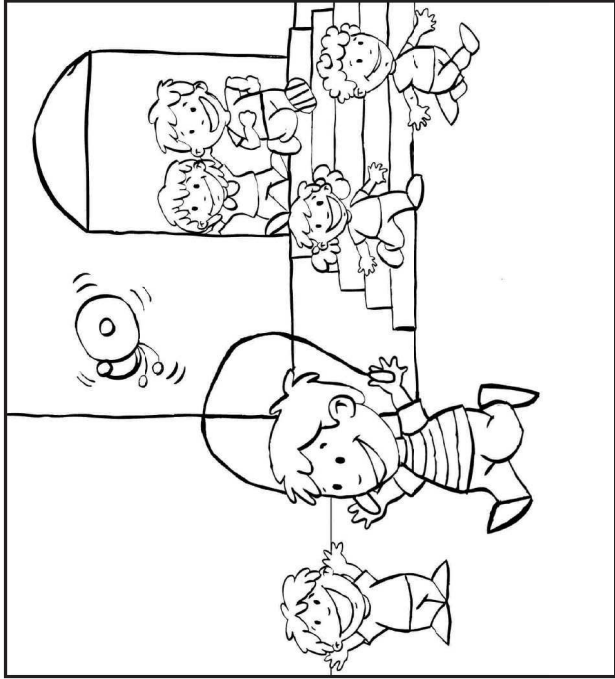
4

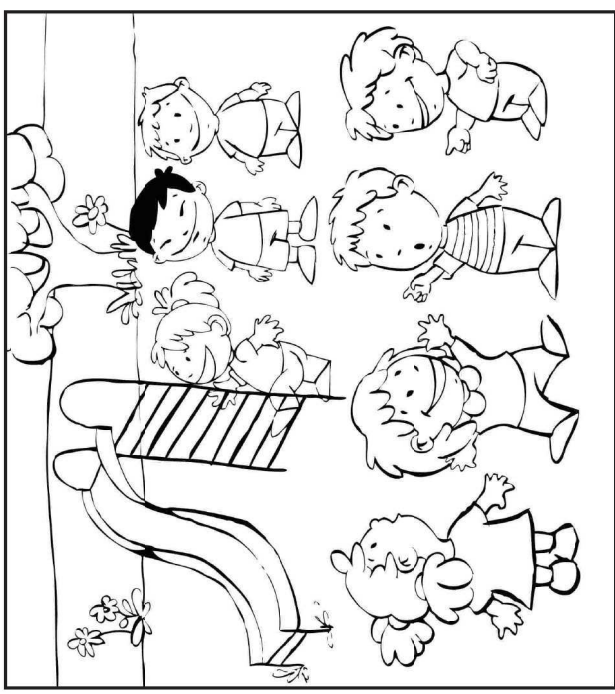
3

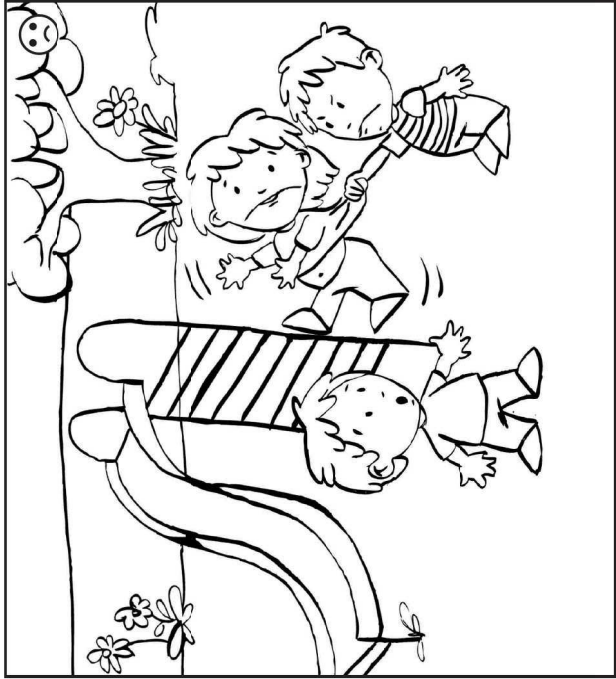
4

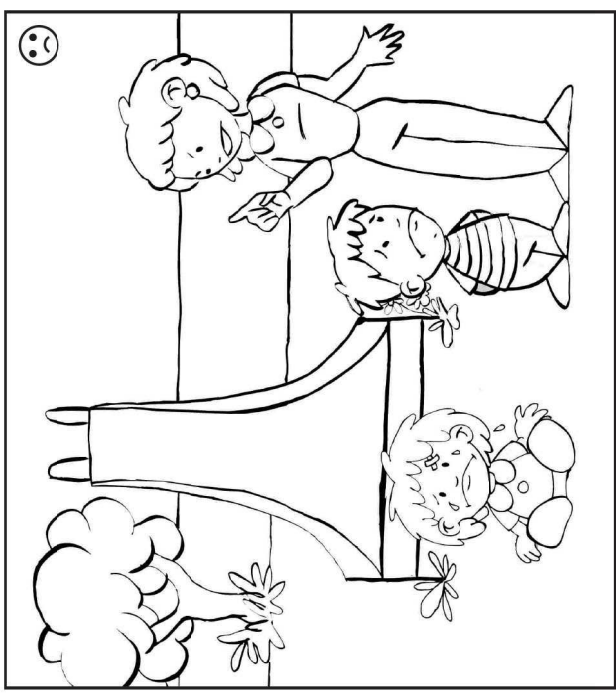
1

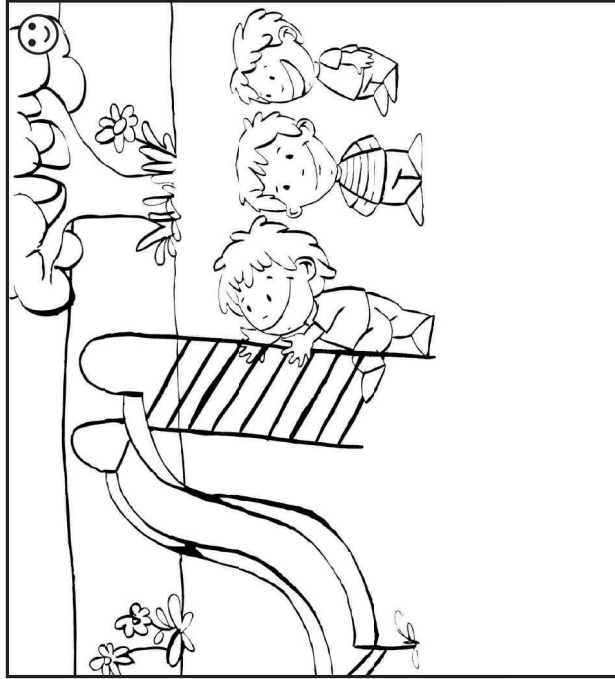
2

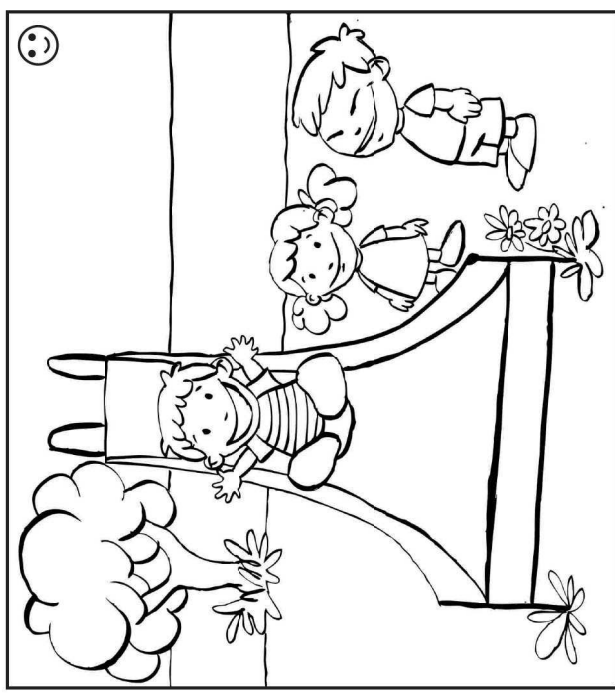
3

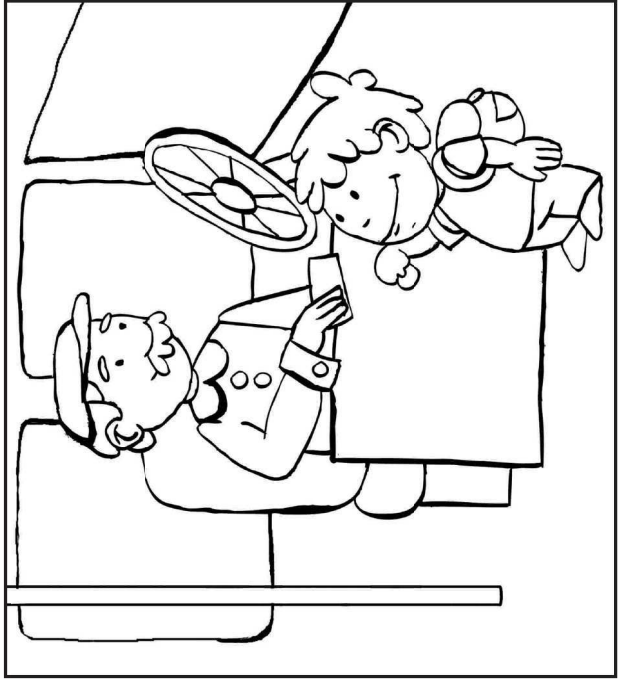
4

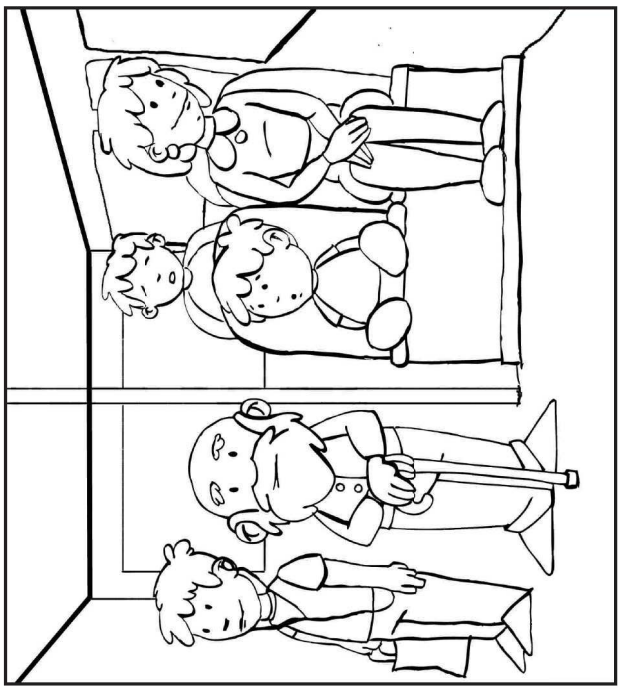
3

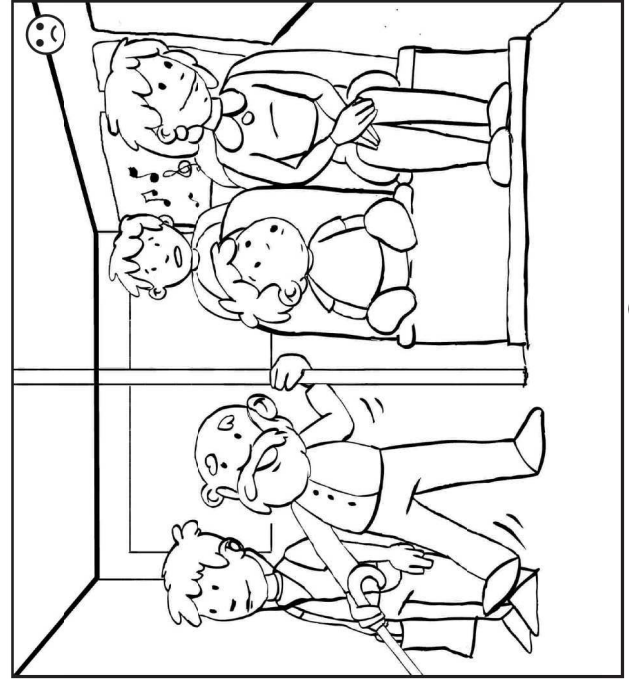
4

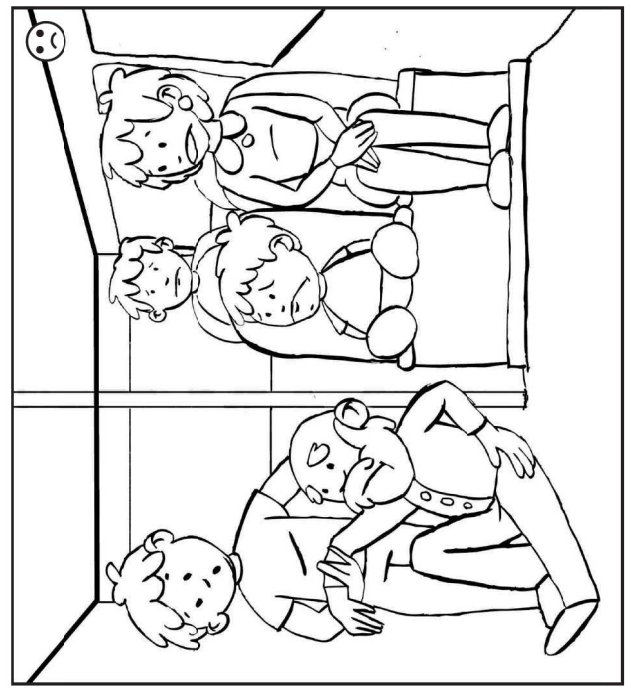
1

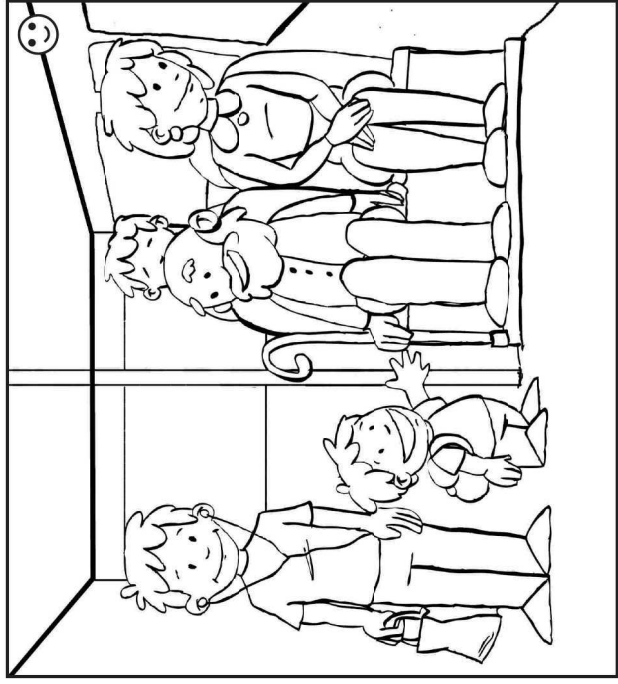
2

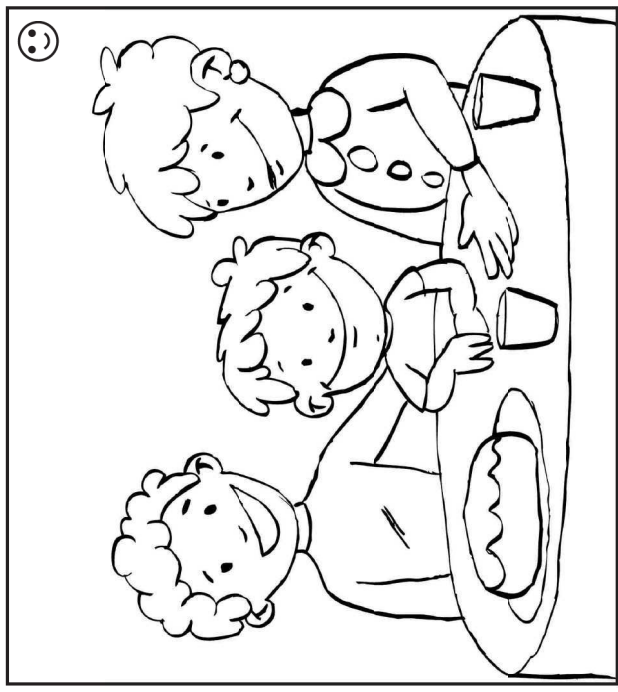
3 ☹️

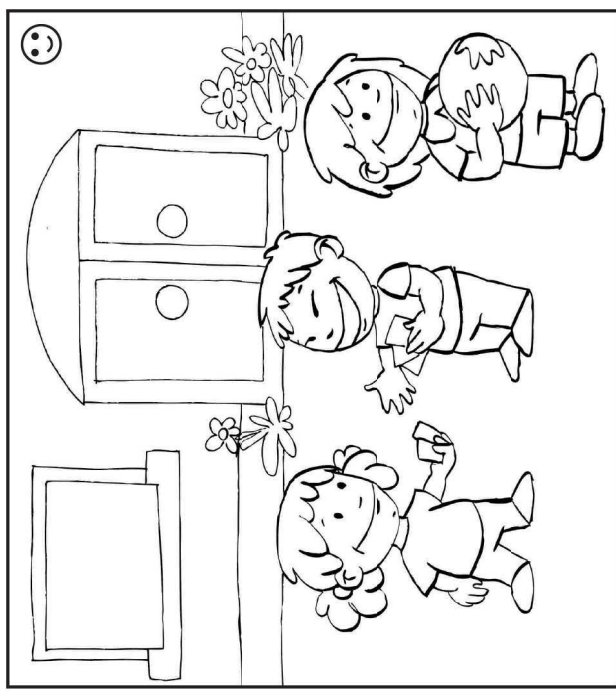
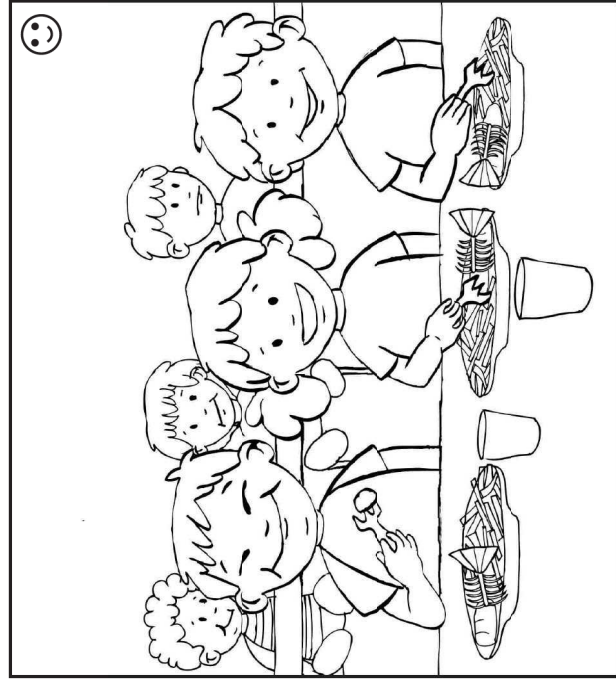
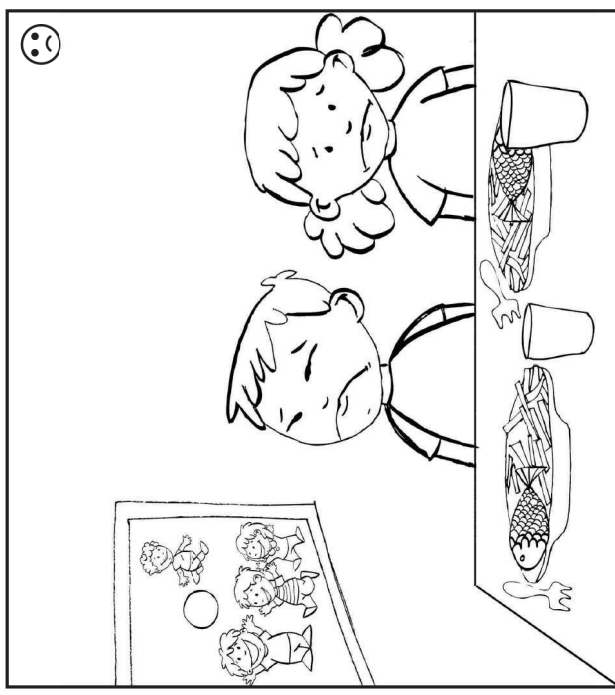
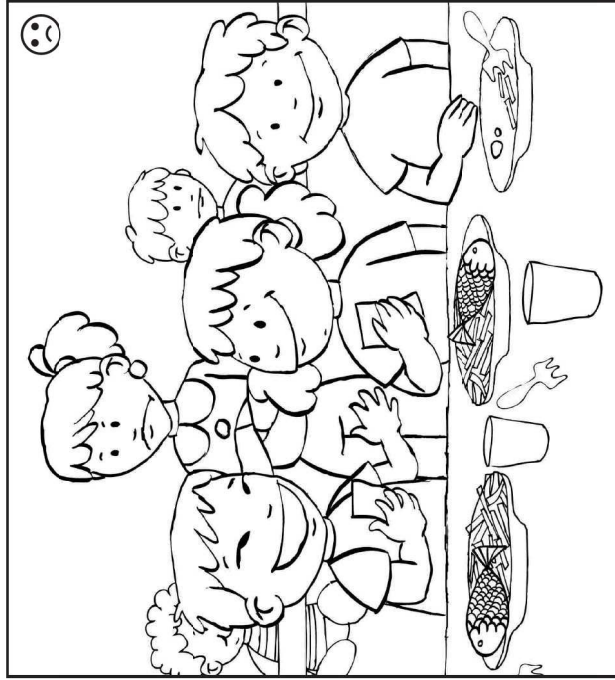
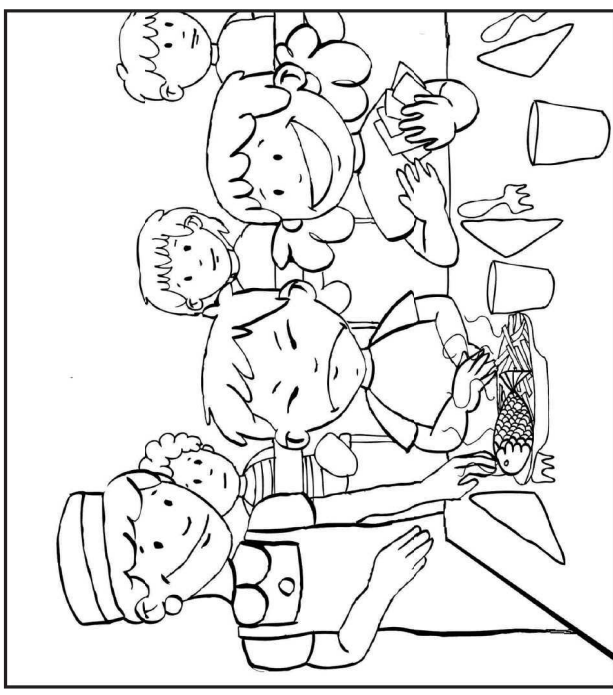
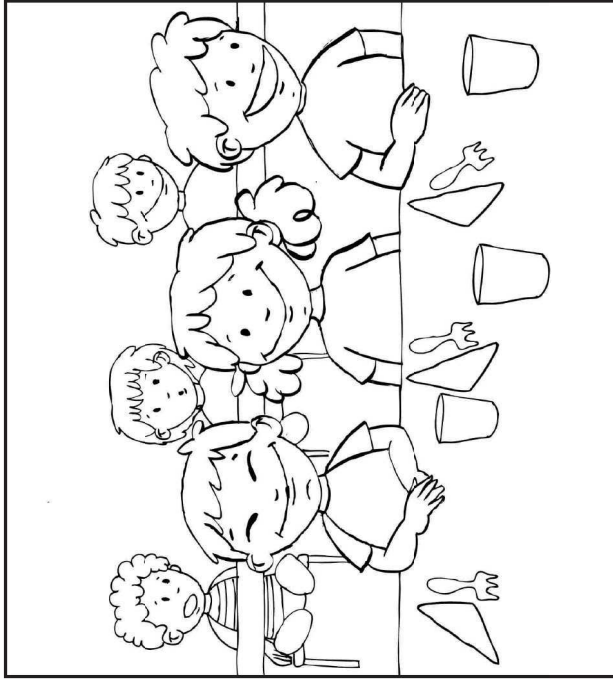
4 ☹️

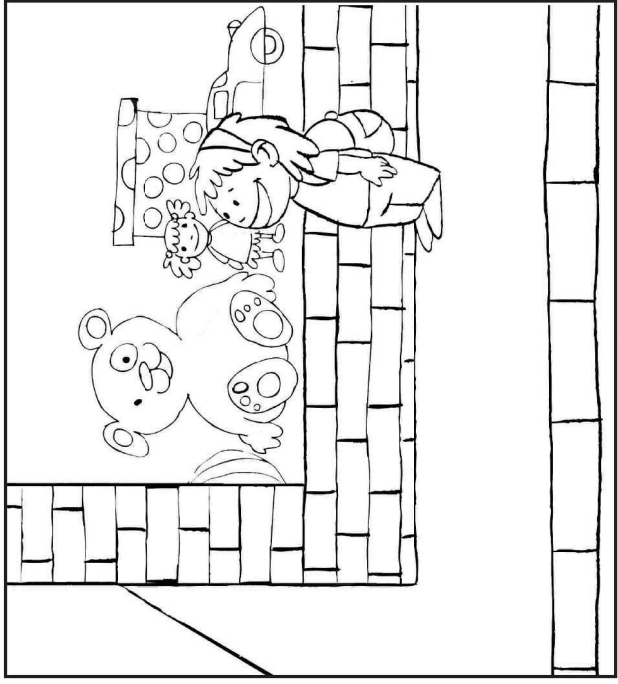

3 😊

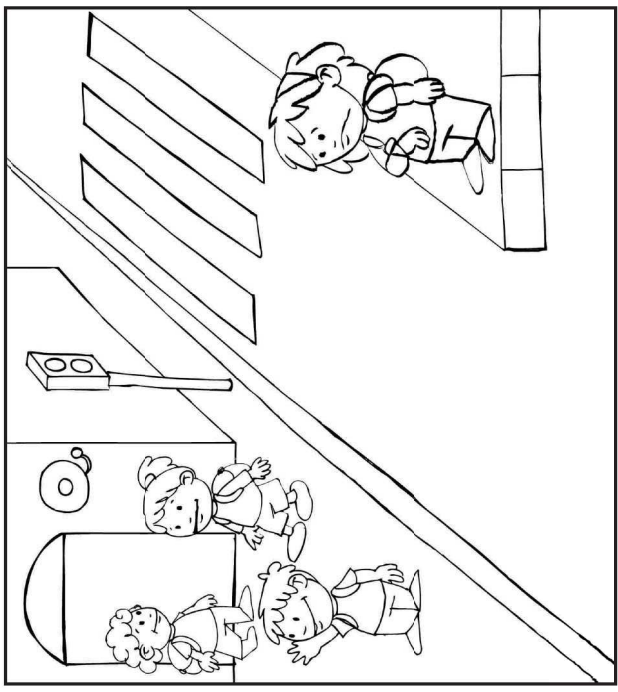

4 😊

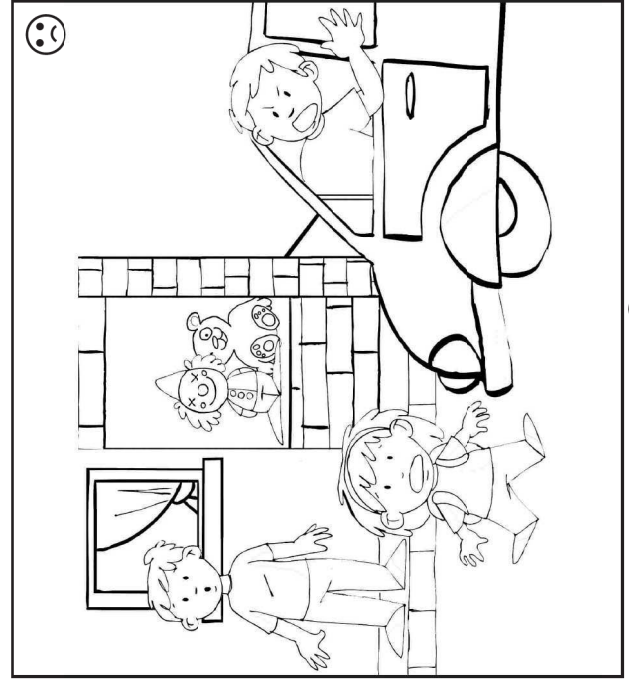

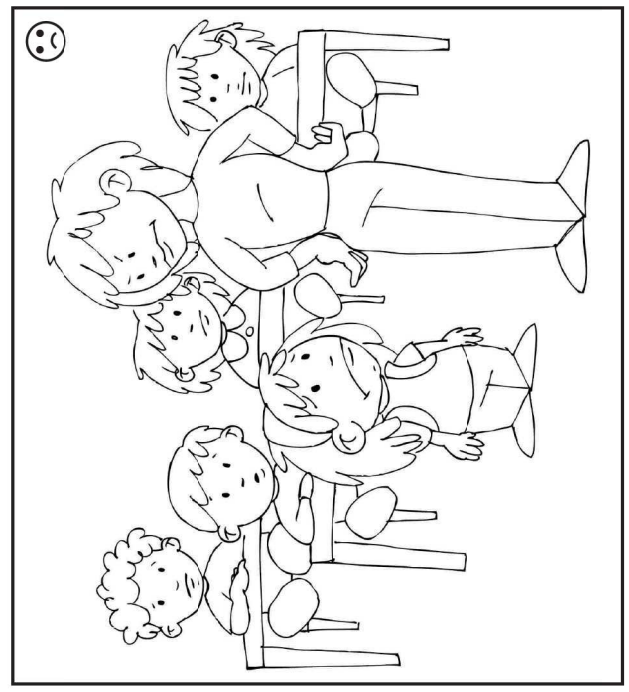
1

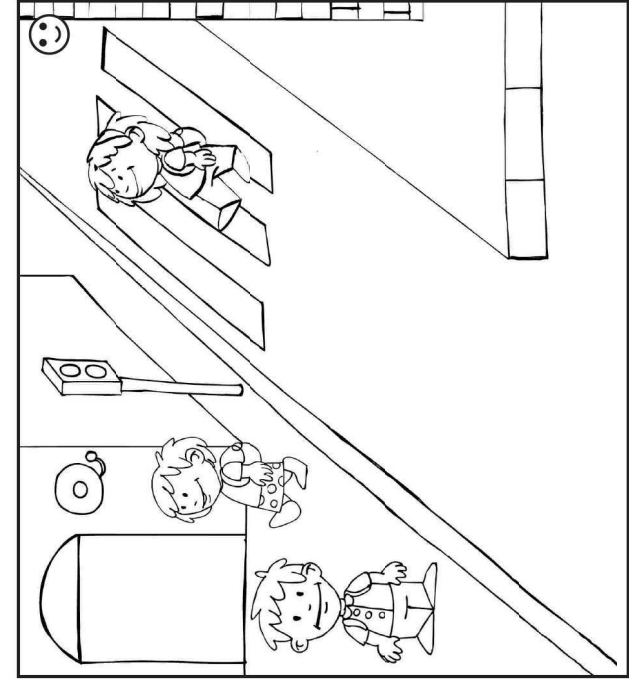
2

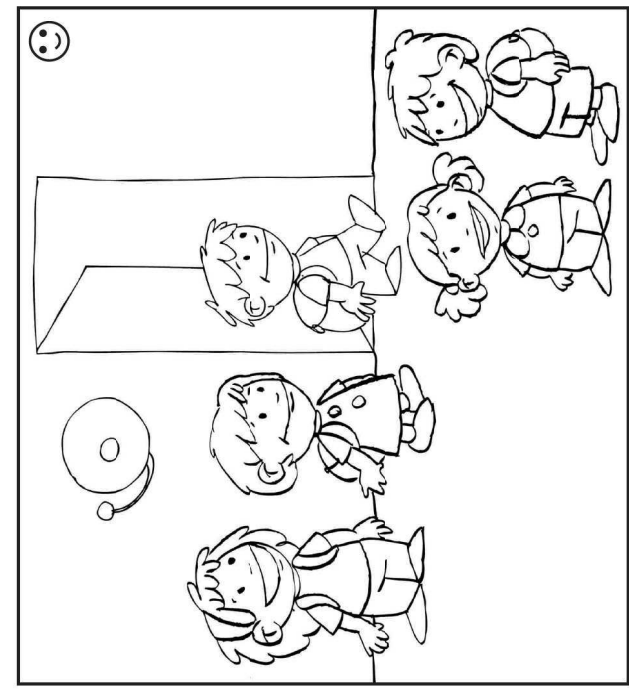
3

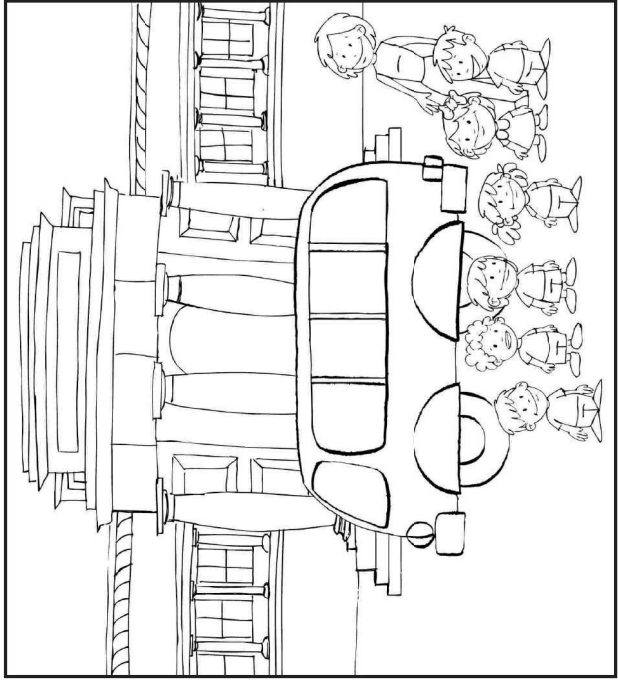
4

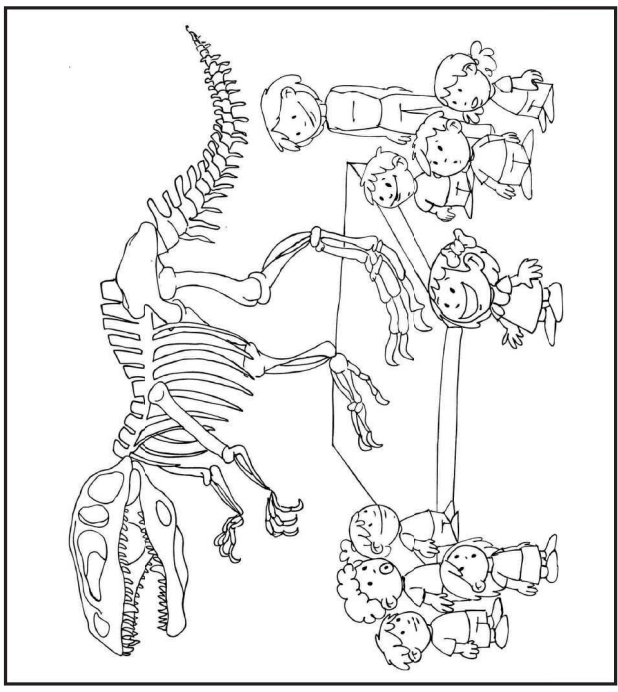
3

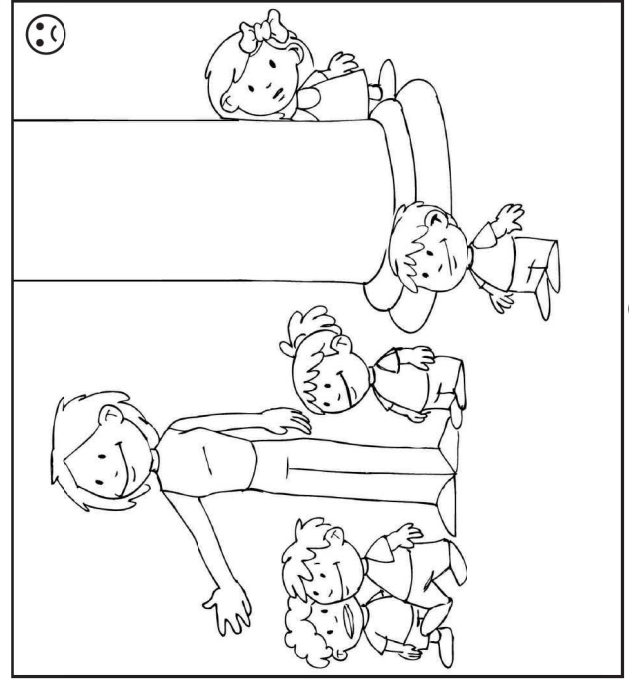
4

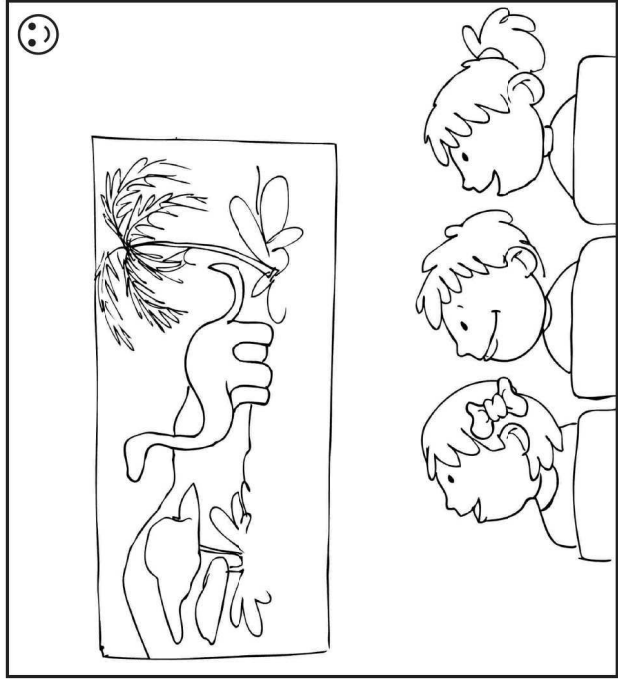
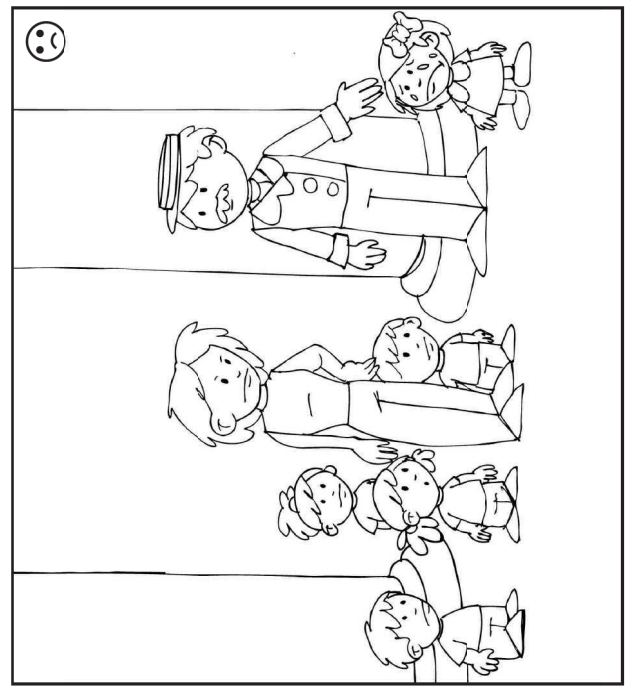
1

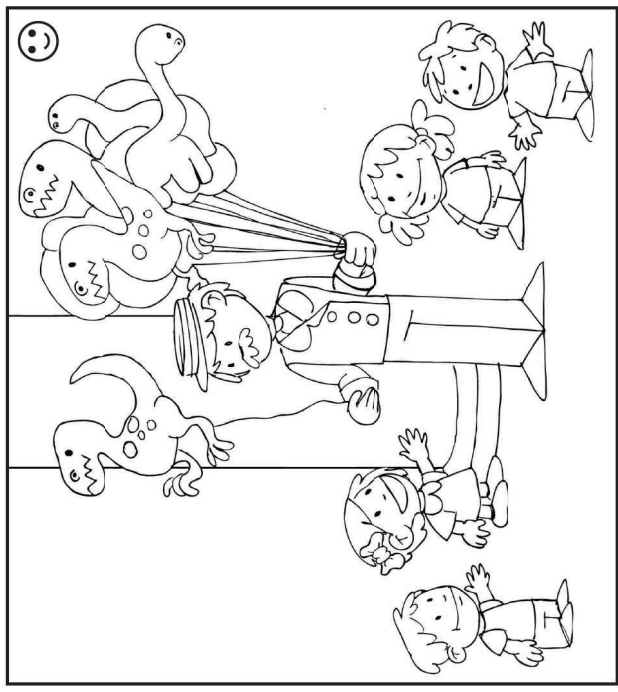
2

3

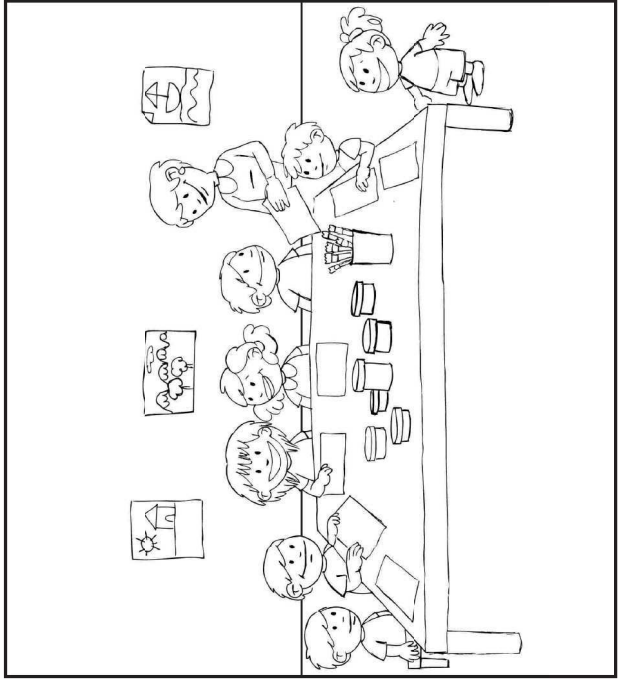

3

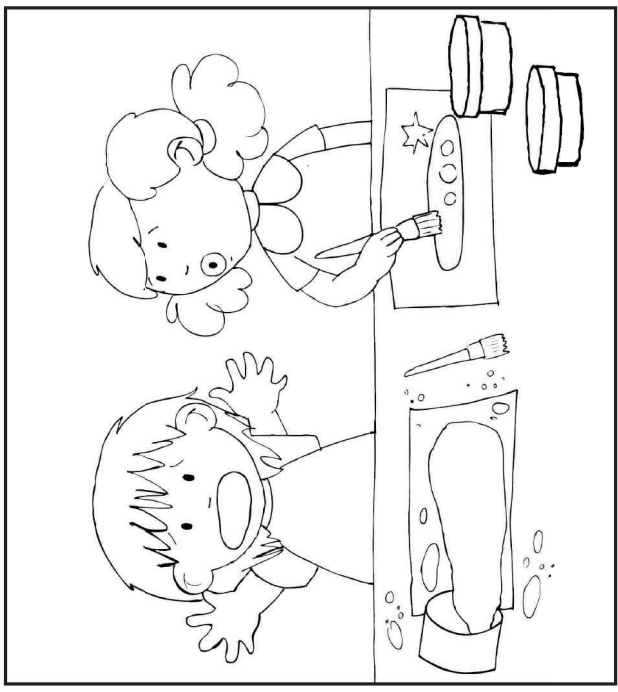

4

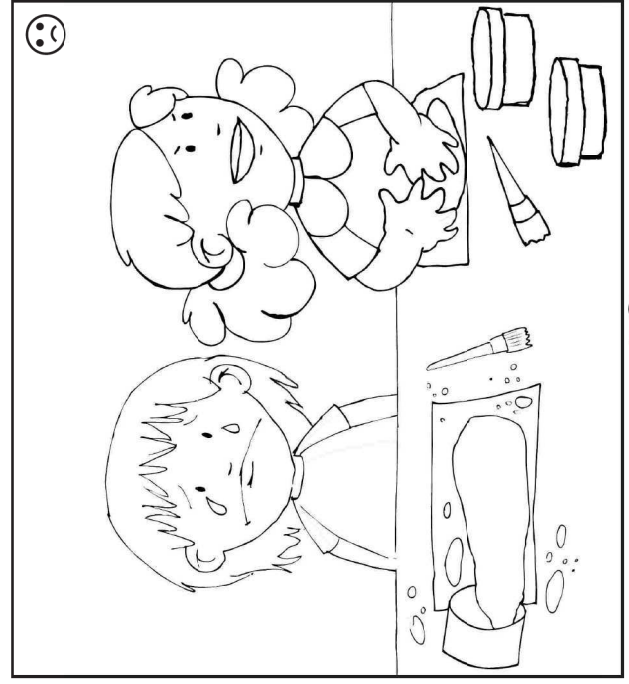

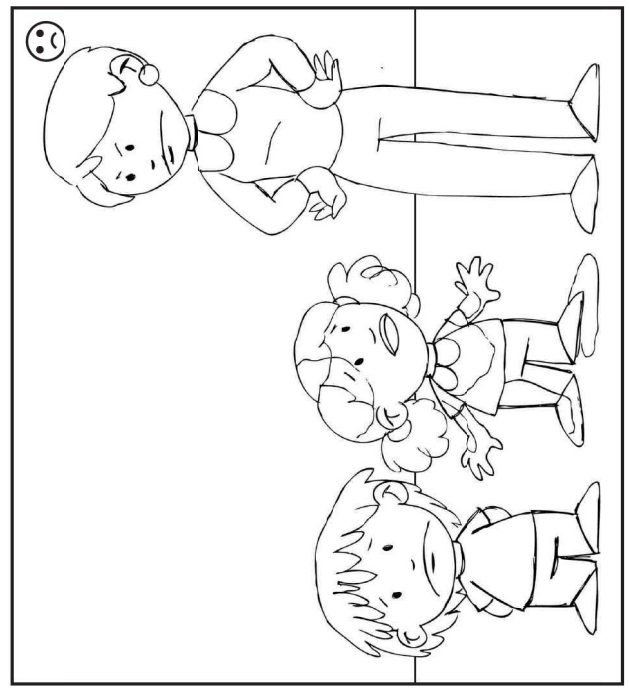
1

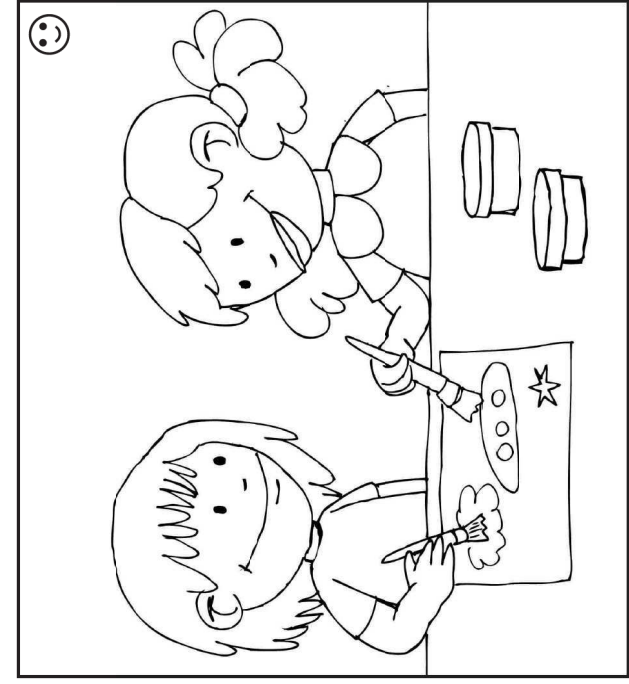
2

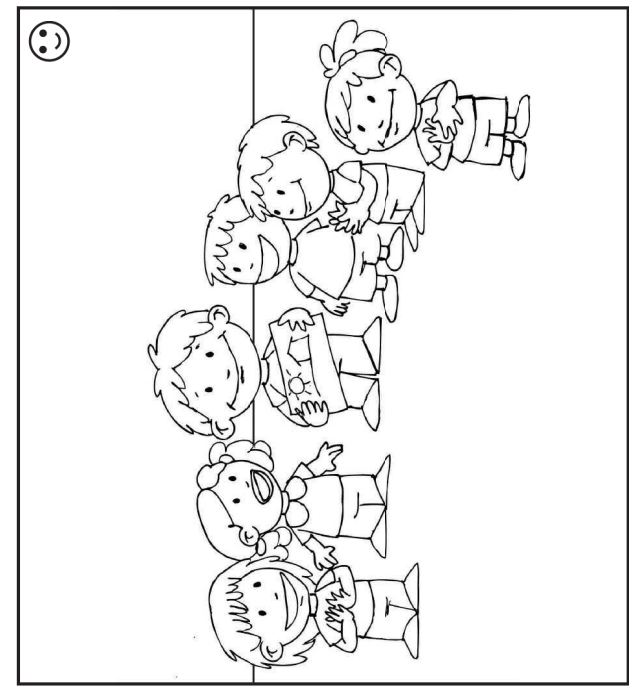
3 ☹️

4 ☹️

3 😊

4 😊